

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 531

משכיל לדוד

פרשת - לך לך

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

נאה דורש ונאה מקיים

"ותקח שרי אשת אברם את הגר המצרית שפחתה מקץ עשר שנים לשבת אברם בארץ כנען ותתן אותה לאברם אישה לו לאשה". (בראשית טז ג.)

הגר זו הייתה בת פרעה, כפי שמובא ברש"י, שכשראה פרעה את גודל הניסים שנעשו לאברהם באור כשדים, ואת גדולתה של שרה אשתו, אמר פרעה - מוטב שתהיה בתי שפחה בבית אברהם, ולא תהא גבירה בבית אחר.

והנה הגר לא הייתה אשה פשוטה, אלא היו לה זכויות. והייתה צדיקה גדולה, שאם לא כן, איך תוכל להידבק בגוף קדוש כאברהם. וכבר דרשו חכמים על שמה של הגר הנקראת "קטורה", על שם שהיו מעשיה נאים כקטורת, ולכן זכתה להיות קשורה לאברהם. ובאמת, עצם הסכמתה להיות שפחה בבית אברהם, זוהי התבטלות והכנעה גמורה, שהרי הייתה יכולה להיות מלכה, אך הגר התבוננה בגדלות בית אברהם ומאסה בתענוגי המלכות, והעדיפה לחיות חיי שפחה - ולהיות דבוקה בצדיקים, על פני חיי מלכות ותענוגות בבית פרעה.

ואפשר להוסיף שגדלות זאת רמוזה בשמה "הגר", שהגר עם הכולל עולה בגימטריא "אחר". שעל ידי שהתבוננה בגדלות אברהם ושרה, וביטלה את עצמה ואת כל מלכותה, זכתה להיות אישה "אחרת". וכנגד "אחר" בטומאה, אותו מצינו באלישע בן אבויה רבו של רבי מאיר, ששנה ופירש ושלא הזכירו חכמים שמו, אלא קראו לו "אחר" - כיוון שנהפך לאיש אחר. ישנו גם אחר שבקדושה, שעל ידי גדלותה והתבטלותה לצדיק זכתה להיות אשה אחרת. ומצינו כמו כן במרגלים, שנאמר בכלל בן פינה - ותהי עליו רוח "אחרת".

ובאמת יש להתפלא פלא גדול, איך זה שרק הגר זכתה להבין זאת ולהדבק לאברהם, ואילו פרעה עצמו, ששלח את בתו לשליחות זאת, אחרי שראה את כל גדלותו של אברהם, את הניסים שקרו לאברהם בכבשן האש ואת כל הנס שאירע במצרים עם שרה. הוא עצמו לא התעורר ונשאר ברשעותו?

וביאור העניין הוא, שהיצר הרע יש לו כוח מיוחד להסית את האדם להיות "נאה דורש ואינו נאה מקיים". היצר הרע מסיית את האדם שיאמר מוסר לאחרים, אבל הוא עצמו נשאר ברשעותו ובמעשיו הרעים. ואדרבה, הוא מרגיש צדיק בזה שהוא מחזק את כולם ומעורר אותם לעשות תשובה, אבל הוא עצמו אינו מתהפך. וזה מה שחשב פרעה, שמכיוון שהוא נתן מוסר לבתו ועורר אותה להתבונן בגדלות בית אברהם,

הרי שהוא אינו צריך להתעורר בעצמו. וזו אם כן הסיבה שפרעה המשיך בכל המעשים הרעים שלו, ולא התעורר לחזור בתשובה.

וצריך האדם תמיד להתבונן בדרכיו, ולא להסתפק בשמיעת מוסר מאחרים או בתוכחת אחרים, אלא לקחת מוסר בעצמו, ולהוכיח את עצמו על דרכיו ולבקר אותן אם הן ראויים אם לאו, ורק אז יזכה להיות לאיש אחר. ומצאנו אנשים פשוטים ונחותים, שבזכות ההתבוננות שהתבוננו זכו להיות גדולים מאד. כמו שרואים בשפחתו של רבינו הקדוש, שפעם ראתה אדם עושה עבירה ונידתה אותו, ואף לאחר מיתתה לא התיר רבן גמליאל את הנידוי, וביאר הרא"ש שאפילו שכבר מתה חשש רבן גמליאל להתיר את הנידוי, כי חשב שהיא יותר גדולה ממנו.

וזה פלא גדול, איך חשב רבן גמליאל שהיא יותר גדולה ממנו, הרי היא הייתה שפחה, ואיך מתעורר לחשוב שהיא כל כך גדולה? אלא הביאור הוא, שרבן גמליאל הסיק, שאם שפחה פשוטה שכל עסקה ומחשבותיה הם רק בעניינים נחותים, ועסקה בניקיון ועבודות בזויות, ובכל זאת שמה את לבה לאותו עובר עבירה, ולא די בזה אלא קנאה קנאת ה' ונידתה אותו, הרי שזה שייך רק משום שהתבוננה בגדלות ה' יתברך, והייתה אשה גדולה. ולכן לא התיר רבן גמליאל את הנידוי שעשתה, משום שאפילו שהייתה שפחה פשוטה, נהפכה לאשה אחרת וזכתה להיות גדולה, כי על ידי ההתבוננות שאדם מתבונן ומוכיח את עצמו, זוכה להיות איש אחר. ולפי זה יתבאר לנו עניין לבן הארמי, שגם הוא, אפילו שנוכח בצדקותו של יעקב, וראה את כל האמת, בכל זאת לא התעורר. ולבן, לא רק שלא התעורר, אלא אף רדף אחרי יעקב ורצה להורגו. וזה פלא גדול, שהרי לבן ראה בעצמו, שמיד כשיעקב התחיל לעבוד בביתו הוא נעשה עשיר גדול, וכל מעשיו ידיו הצליחו וכל רכושו התברך, שהרי לבן עיכב את יעקב שנים רבות אצלו כי רצה שתשרה הברכה בביתו, ואפילו שראה את כל זה לא התעורר לתשובה, ונשאר עם כל התרפים שלו. והביאור בזה הוא לפי מה שנתבאר, שלא מספיק מה שהאדם רואה את גדלות הבורא ומתעורר לרגע אחד, אלא צריך תמיד לעורר את עצמו ולבקר את מעשיו, וכשיתבונן במעשיו יזכה לתקן אותם. ולמה באמת לא זכה לבן להתעורר, ונראה משום שהיה חסר בתשתית שלו, כיוון שלא הייתה בו תורה. וכשחסר לאדם בתשתית, אזי הכל אינו טוב, שהרי אי אפשר לבנות בנין בלי תשתית חזקה. ומכיוון שלא למד תורה והיה חסר לו ביסודות, לא התעורר בעצמו לתקן את מידותיו הרעות ונשאר ברשעותו.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת לך לך ח' השון תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:32	16:47	16:49
17:42	17:44	17:44
18:23	18:18	18:20

הדלקת נרות
מוצאי שבת
רבינו תם

הילולא דצדיקיא

ח - רבי נחום מהורדנא	יב - רבי זאב וולף (תלמיד הבעש"ט)
ט - רבי שמעון שקאפ, מו"ס שערי יושר	יד - רבי אברהם אלימלך הי"ד,
י - רבי רפאל אהרון בן שמעון, מו"ס נהר מצרים	האדמו"ר מקרלין סטולין
יא - רחל אמנו ע"ה	

משל ונמשל - להיפרד מאהובים שנאלה

אני אמליץ טוב בעדך

עד שהוא עומד בבכייתו, בא אליו אדם אחד שהיה מכיר אותו ורואהו לעתים רחוקות. פנה אליו ושאל אותו: תגיד לי אהובי! מה לך מצר? מה אירע לך?

סיפר לו הלה את צרתו, שהוא מוזמן למשפט שהוא ירא וחרד ממנו, ועוד סיפר לו את צרתו הגדולה וכל הדברים שאירעו עם שלשת אהוביו. אותו אדם אמר לו אל תדאג, אני אבוא איתך עד המשפט ואף אמליץ באזני השופטים דברים טובים בעדך.

והיה האדם הזה תמה, ששלשת אהוביו לא הסכימו לבוא עמו והשיבו פניו ריקם, ואילו זה שלא היה נחשב בעיניו לאוהב, בא עמו ואף מליץ טוב בעדו.

והנמשל הוא, כי האדם יש לו שלושה אהובים. האחד הם ריעיו ואהוביו שהם עמו לפרקים, והשני אשתו ובניו שהם תדירים עמו, והשלישי ממונו שהוא רץ אחריו ושומרו יומם ולילה. והנה בעת פקודתו, ביום שעליו להשיב את נשמתו ליוצרה, אין שום אחד מהם הולך עמו למשפט בפני בית דין של מעלה, והאדם מצטער על שלושתם שבילה ימיו עמם ואינם יכולים להצילו.

אך יש אהוב אחד שהאדם לא היה מחשיבו לאהוב כי אם לפרקים רחוקים, ואלו המצוות והצדקות והמעשים הטובים שעושה בחייו לפרקים כשיזדמן לו ואינו רץ אחריהם, והוא חושב אותם לאינם אהובים. ובאמת הם הם העומדים להציל אותו בעולם העליון, כמו שנאמר (ישעיה נח, ח): "והלך לפניך צדקך". שהמצוות מקדימות והולכות לפניו ומאירות הדרך ומליצות עליו יושר וזכות.

ידבק בתורה ובמעשים טובים

וזהו הרמז שמוזכר כאן בפסוק: "ויאמר ה' אל אברם" - שהיא הנשמה. "לך מארצך" - שלא תאבד הזמן עם רעים אהובים בני ארצך, "וממולדתך" - זו אשתו ובניו שהם תולדותיו ואשתו שהיא מולידה לו, "ובית אביך" - זה ממונו, שיושרו מבית אביו.

לפי שכל אלו השלושה, אין ראוי לאדם שידבק הרבה בהם, שאינם עיקר ביאתו לעולם בשבילים, אלא ילך לארץ הקדושה - זו התורה,

שידבק בה ובמעשים טובים ובצדקה שהם עומדים לו לעתיד לבוא. ובשכר זה יזכה ל"ואעשך לגוי גדול" כמו שידוע שעל ידי המצוות נבראים מלאכים, והם כולם נקראים על שמו. וזהו "ואגדלה שמך" - והיה ברכה,

"ברכה" בגימטריא: זכר, דהיינו שבזכותך אני משפיע שפע לעולם, כמו הזכר שמשפיע לנקבה, כך כל השפע שיוֹרד לעולם יאה בזכותך.

"ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר

אראך". [בראשית יב. א.]

יש לדקדק בפסוק זה, שאומרו הכתוב לכאורה שלא כסדר. שהרי לפי סדר מנהגו של עולם, אדם יוצא תחילה מבית אביו, ואחר-כך הוא יוצא מעיר מולדתו, ורק אחר כך הוא יוצא מארצו. ומדוע אפוא שינה הכתוב את סדר הדברים ואמר: "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך"?

תירוץ נפלא על כך, מובא בספר "שערי ישועה", על פי מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש (בראשית רבה בתחילת הפרשה): "שמעתי בת וראי והטי אוזנך ושכחי עמך ובית אביך" (תהלים מה, יא). שפסוק זה אמור הוא על אברהם אבינו עליו השלום. ואם כן מעתה הכל יבא על מקומו בשלום. שהכתוב שאמר:

"לך לך", היינו שישכח ויעזוב את מולדתו ובית אביו. שכן בנוהג שבעולם, שמכריו של האדם שהם רחוקים ממנו ואינו רגיל עמם הרבה, אזי הוא שוכח מהם מהר קודם לקרובים, וכן שאר הקרובים שוכח הוא אותם קודם לבית אביו, ולכן אמר:

"לך לך מארצך" - היינו שקודם ישכח את בני ארצו, ואחר כך את מולדתו, ואחר-כך ישכח בית אביו, ובדרך זו ילך לארץ הקדושה כדי לעשות רצון אביו שבשמים ולהידבק בהשי"ת ובדרכיו. ואמרו על כך משל נפלא:

משל לאדם אחד שהיו לו שלושה אהובים. האחד היה מתראה אתו לפרקים, פעם בשבוע, והשני היה מתראה אתו כל יום, והשלישי היה דבק עמו יום ולילה.

לימים נתבע האיש הזה למשפט פלילי, ומכיון שכן הלך לבקש מרעיו ואהוביו שיבואו לעזרתו. הלך לאהובו הראשון וביקש ממנו לילך אתו אל בית המשפט. השיב לו אהובו הראשון: אני איני יכול לילך עמך אלא עד סוף הרחוב של ביתך ולא יותר!

עזב אותו והלך לאהובו השני, שח לו את כל מה שאירע עמו וביקש ממנו שיבוא איתו למשפט. ואף הוא השיב לו: אני הולך עמך עד סוף החצר, פסיעה אחת לא יותר!

וכשהלך אל אהובו השלישי וסח לו דברים כהוייתם, השיב לו: אני איני אז ממקומי! התחיל הלה להצטער. והיה נאנח מקירות לבו ובוכה ואומר: אלו הם אהובי שבטחתי בהם וביליתי את מיטב ימי ושנותי עמם, הנה הם אינם עומדים לי בשעת צרתי.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

רכילות בכתב

1. מי הם שהיו דומים בקלסתר פנים?
2. מקום בפרשתינו הקשור למשה ואהרן.

דע עוד, דאין חילוק באיסור רכילות, בין אם הוא מספר לו בפירוש מה שאחד עשה לו, או דיבר עליו, ובין על ידי מכתב. ואחת היא, אם הוא מספר לו, שפלוגי גינה אותו בעצמו, או שמספר לו שפלוגי גינה את סחורתו, כיון שעל ידי זה מכניס שנאה בלבו עליו (חפץ חיים)

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

מדתם של ישראל היא מדת הענוה והתבטלות לפני המקום

שהוא גוזר עליו ואינו מהרהר אחר מדותיו. לפיכך אמר לו המקום "ישמתי את זרעך כעפר הארץ" מלמד, שאף ישראל עתידים להיות שפלים וענוים כמותו, והם זוכים לעמוד בניסיון על ידי מדה זו. זוהי אפוא הסיבה שבגינה נענש אברהם אבינו אחר כך בשעה שביטל את נעריו מתלמוד תורה והוליכם למלחמה. שהרי יודע היה אברהם שאינו נופל במלחמה ואין המלכים הללו יכולים לנצח אותו, שהרי כבר הבטיח אותו המקום בשעה שיצא מחוץ ואמר לו "לך לך" ודרשו דורשי רשומות (בעל הטורים שם) "לך לך" עולה בגימטריא כמנין מאה, וכאן נתבשר, שהוא עתיד להיות קיים עוד מאה שנה, אם כן, לא היה ראוי לבטל את נעריו מתלמוד תורה. ואף על פי שביטלם לדבר מצוה, מכל מקום, הואיל והובטח מפי המקום שאינו נופל במלחמה, היה יכול ללכת למלחמה בעצמו ולא היה צריך לבטל את הנערים מן התורה. ולא עוד, אלא הואיל ואמרו רבותינו ז"ל (תנחומא לך ט) סימן נתן לו הקב"ה לאברהם שכל מה שאירע לו אירע לבניו, ועתידים הבנים ללמוד הימנו, לבטל תורה, לפיכך נענש על הדבר. ולא מפני שהיה כאן חטא, שהרי ביטלם לדבר מצוה, ולא עוד, אלא הקב"ה סייע בידו במלחמה. על כרחך שלא היה כאן חטא של ממש,

אבל היה כאן לימוד לדורות לבניו ולבני בניו, שלא יהיו עושים כדבר הזה, אלא יהיו יושבים ועוסקים בתורה כל שעה, ובמקום שאין צורך גדול לא יבטלו באמצע הלימוד, ואמרו חכמים (שבת קט, ב) "אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבני בית המקדש". וכאן, כיון שהיה אברהם יכול לצאת למלחמה לבדו, לא היה צריך לבטל את נעריו מבית המדרש.

**"ישמתי את זרעך
כעפר הארץ"
(בראשית יג, טז)**

יש לדקדק מה טעם אמר הכתוב "כעפר הארץ" ולא אמר "כחול הים" או "ככוכבי השמים"? ונראה לומר שביאור הדברים כך הוא: אברהם אבינו נתבשר כאן, שכשם שהוא עומד בניסיון, כך עתידים בניו ובני בניו להיות עומדים בניסיון ואינם נכשלים. ואף על פי שיהיו אויביהם אומרים להם, או שתכפרו בעיקר או שאנו נוטלים את נפשכם - הרי הם יהיו מוסרים את נפשם למיתה ואינם כופרים בעיקר. כדרך שהיה אברהם עומד בניסיון על ידי ענוה שהיתה בו, ועשה עצמו כעפר כמו שאמר (בראשית יח, כז) "ואנכי עפר ואפר" כעפר הזה שאינו מתגאה, לפי שהכל דורכים עליו. וזו היא מדתו של אברהם אבינו, כענין שאמרו במשנה (אבות ה, יט) "עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה מתלמידיו של אברהם אבינו". נמצאת אומר, שישאל מדתם היא מדת הענוה והתבטלות לפני המקום, וכשם שאברהם נתבטל לפני המקום, כך ישראל בטלים לפני המקום כעפר, ועומדים בניסיונות. זה הכלל, כל מי שיש בידו מדת ענוה והתבטלות, אין לך ניסיון שאינו עומד בו, הואיל והוא בטל לפני המקום, לפיכך הוא עושה כל מה

מן המעיין

כותב רבי משה אלשיך זצ"ל: לפי, שאמרו רבותינו ז"ל בגמרא (סנהדרין דף ז): "האי תיגרא, דמיא לצינורא דבידקא דמיא,

כיון דרווח רוח". שכך הוא דרך הריב, שמתחיל הוא במעט, על דבר מועט, ונעשית הרבה ומתרחבת בין האנשים.

ולפיכך ביקש אברם מלוט, דמכיון שעד עתה אין הקטטה ביננו, אלא בין הרועים. ואף בין הרועים לא הגיעה הקטטה לכדי "מריבה" - היולדת כנקבה ומתרבה ומתפשטת.

אלא לכדי "ריב" - זכר, וכנאמר: "ויהי ריב". ועל כן ביקש אברם: "אל נא" - הריב הזכר שאינו מוליד - "תהי מריבה". שתעשה המריבה לנקבה שתלד ותתרבה, עד שתגיע המריבה ל"ביני ובינך".

אור הזוהר

"אמרי נא אחתי את למען יטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך" (יב, ג)

אמר רבי אלעזר: מקרא זה קשה, וכי אברהם שהוא ירא חטא אוהבו של הקב"ה, היה אומר כן על אשתו כדי שייטיבו לו?

אלא, אברהם אע"פ שהיה ירא חטא, לא סמך על זכותו ולא בקש מהקב"ה לגרוע מזכותו, אלא סמך על זכות אשתו שירויה בעבורה ממון שאר העמים. שהרי ממון - זוכה האדם בגלל אשתו. זהו שאמר הכתוב "בית והון נחלת אבות, ומה' אשה משכלת". מי שזוכה באשה משכלת - זוכה בכל.

ואברהם היה הולך לאכול בזכותה של משאר העמים, וסמך על זכותה שלא יוכלו להענישו ולצחק בה. ולכן לא נתן להם כלום במה שאמר "אחתי היא", ולא עוד אלא שהיה מלאך אחד הולך לפניה ואומר לו לאברהם אל תירא בשבילה, הקב"ה שלחני להוציא לה ממון שאר העמים ולשמרה מהכל. ואז לא נתירא אברהם עבור אשתו, אלא עבור עצמו ולכן אמר "אמרי נא אחתי את למען יטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך".

"ואברכה מברכיך ומקללך אאר" (יב, ג)

טעם הדבר שהקדים הכתוב ברכה למברכים, כפי שהקדים ואמר "ואברכה מברכיך", ואילו למקללים אחר הכתוב את הקללה כלפיהם ואמר "ומקללך - אאר"? הרב חיד"א בספרו "חומת אנך" מיישב זאת ע"פ האמור "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה" (קידושין מ). ולכן כשבירך הקב"ה את אברהם, בירכו שכל מי שאפילו רק יחשוב בליבו לברכו, הרי שכבר יתברכו הם מפיו של הש"ת. הברכה - קודמת היא למברכים. מה שאין כן כלפי המקללים, אין הקב"ה מצרף את מחשבתם הרעה למעשה. ומקללך - אאר.

אין קללת ה' תגיע בלתי אם הוציא המקלל את מחשבתו מן הכח אל הפועל.

"ויעתק משם ההרה מקדם לבית א-ל ויט אהלו" (יב, ח)

על דברי המדרש בו נאמר: "אהלה כתיב - מלמד שנטע אוהל שרה תחילה, ואחר כך נטע אהלו".

מעיר רבי זלמן סורוצקין זצ"ל, בספרו "אזנים לתורה". שבכך ביקש אברהם להורות לימוד גדול לדורותיו הבאים אחריו, שבדור תהפוכות אשר בו חסרון האמונה יהיה מצוי. חשוב יותר "אהל שרה" - לגייר בו את הנשים, מאוהל אברהם - לגייר בו את האנשים. ול"אהלה" של שרה, דין קדימה על "אהלו" של אברהם. וכל כך, לפי שידוע הוא,

שלנשים יש נטיה וגעגועים לאמונה יותר מן האנשים, והמתחיל בנטיעת האמונה בלבבות הנשים, ואחר כך הולך אל האנשים,

הולך הוא מן הקל אל הכבד - השיטה המקובלת בהוראה - והנשים הם המשפיעות אחר כך על האנשים, מרוחן ואמונתן. וכך גם, ציוה הקב"ה את משה (שמות יט, ג) "כה תאמר לבית יעקב" - אלו הנשים, "ותגד לבני ישראל" - אלו האנשים. בשעה שבה לגייר את בני ישראל.

"וחיתה נפשי בגללך" (יב, ג)

כתב רבי דניאל פלבני שליט"א, בספרו "פיני דניאל": אפשר לרמז בזה על מה שאמרו חז"ל: "מות וחיים ביד הלשון". שכן תיבת "בגללך", בגימטריא: "פה". כלומר, בגלל הפה יזכה האדם לחיים, וכך גם אמר אברהם לשרה שעיקר חיותו תלוי עתה באופן דיבורה: "וחיתה נפשי בגללך"

"ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט" (יב, ז)

וסמך ליה: "ויהי ריב בין רועי מקנה אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני ובינך".

תחילה - "ויהי ריב" - ולבסוף - "אל נא תהי מריבה".

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

על הפסוק
בפרשתנו "ואת
הנפש אשר עשו
בחרן" (יב. ה), דרשו
חז"ל על המעשה
הנאצל שעשה
אברהם יחד עם
שרה אשתו, שהכניס
את בני האדם תחת
כנפי השכינה, אברהם
מגייר את האנשים ושרה
מגיירת את הנשים ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו".

כפי שדורשת הגמרא במסכת סנהדרין (דף צט:): כל המלמד את בן
חברו תורה, מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו שנאמר "ואת הנפש
אשר עשו".

בהקשר לכך נספר על בחור בישיבה קטנה, בן למשפחה מבית קשה
מאוד, מצבו של הבחור עצמו היה מעורר רחמים, הוא לא היה מבין
מאומה בלימוד הגמרא, ונאלץ היה לעבוד ולשרת במטבח הישיבה.
הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ שליט"א היה יושב עמו ומשקיע בו
הרבה, ואף החזיק אותו שנה נוספת בישיבה. רבים תמחו מה ראה על
ככה להשקיע כל כך הרבה מאמץ וכוחות בבחור זה שלא נראה עליו
שיש לו סיכויים שייצא ממנו משהו... אך רבי מיכל יהודה לא התייאש
ולא הרפה ממנו.

אביו של אותו בחור שלא חפץ בלימודו של הבן בישיבה, היה מגיע
מידי פעם אל רבי מיכל יהודה כדי לתהות על קנקנו של הבן ולבדוק
האם יש תועלת בהישארותו בישיבה רבי מיכל יהודה היה משיב לו כי
בנו יקירו אכן מתקדם בהצלחה בלימודיו, ורק בשל כך היה האב מוכן
בדיעבד לתת לו להמשיך בלימודיו.

הבחור נכנס לישיבה גדולה, ולפתע עזב את לימודו והלך לשרת
בצבא. כמובן שלרבי מיכל יהודה נגרם צער גדול, ואולם לפליאת
הכל, בסיימו את שרותו בצבא, שב אותו בחור ללמוד תורה בישיבה
בחשק רב, בזוכרו את ימיו הטובים במחיצת רבו, וזכה להקים בית של
תורה לתפארת.

או-אז ראו הכל את פירות ההשקעה הגדולה שהשקיע בו רבי מיכל
יהודה, אשר בכך הציל אותו ואת כל הדורות הבאים אחריו, לנצח.

כוחה של מילה טובה

ומכוחו של מעשה טוב, לכוחה של מילה טובה:

יעקב היה בחור יתום מאב. הוא נולד בבית שומר תורה ומצוות אך
רוחות ההשכלה שנשבו בעוז באותו זמן גרמו לו אט אט לנטוש את
קיום התורה והמצוות.

באחד הבקרים התעורר משנתו, ונזכר כי היום הוא יום פטירת אביו
שביקש ממנו קודם פטירתו לומר אחריו קדיש ביום היארצייט לעילוי
נשמתו.

במקום מגוריו עדיין לא דרך בבית הכנסת. הוא פסע ברחובות העיר
ווירצבורג אשר בגרמניה מתוך כוונה לאתר את בית הכנסת. לאחר
שעה ארוכה הוא הגיע אל בית הכנסת המפואר ונכנס פנימה כדי
לומר קדיש על אביו. הוא המתין בסבלנות לסוף התפלה, ואז פתח
בקול רם באמירת קדיש לעילוי נשמת אביו המנוח.

התפלה הסתיימה, הוא התכוון לחמוק מבית הכנסת מבלי שיביחיו
בו, והנה מתקרב אליו יהודי נשוא פנים שעל פניו חיוך רחב. הלה הציג
את עצמו כרב העיר, רבי יצחק דוב הלוי במברגר זצ"ל.

"שלום עליכם" פתח הרב את שיחתו עם הבחור, הרב התעניין לשלומו
ובאשר למצבו בחיי היום-יום, בלבביות כנה ואמיתית, כזו שבכוחה
לפתוח לבבות של אבן. הרב ביטא באוזנו את התפעלותו והערכתו
הרבה ממנו, שעל אף רוחות ההשכלה הסוחפת צעירים בגילו לפרוק
לגמרי עול תורה ומצוות, הרי הוא לא נסחף בזרם העכור והוא שומר
בנאמנות על המסורת ועל הקשר ליהדות ומצוות.

יעקב עמד כמאובן, גרונו נחנק מהתרגשות. דמעות נקוו בעיניו
והתפרצו בבת אחת. דמעות של פורקן נפשי. דמעות געגועים
לעולם התמים והטהור אותו עזב. הוא יצא מבית הכנסת ומחשבות
חרטה הציפו אותו. רוח טהרה עברה עליו, והוא התחיל לשוב אל אביו
שבשמים, ולחזור אל צור מחצבתו.

שנתיים אחר אמירת הקדיש, ויעקב כבר עמד תחת חופתו. בחור ירא
שמים המקפיד על קלה כחמורה. עם כלתו שגם היא שומרת מצוות
מבית חרדי מובהק, יחד מקימים עתה בית נאמן בישראל. שנים עברו.
שלשה עשר ילדים נולדו להם וכולם הלכו בדרך התורה והמצוות.

כיום, מאה וחמישים שנה אחרי אמירת הקדיש ההוא, התבטא אחד
מצאצאיו שכולם שומרי תורה ומצוות: "תארו לעצמכם שהרב
במברגר לא היה מחליט לגשת לאותו בחור ולהתעניין בשלומו
ולהעניק לו מילה טובה והערכה, מי יודע מה היה קורה?
כמה מילה טובה אחת, יכולה להשפיע לנצח נצחים!

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ראש הגנב נשאר תלוי...

בימי רבי חיים פינטו זיע"א אירע מעשה מדהים, אשר נעשה לשיחת
היום בפי כל אנשי העיר. אחד מבני משפחת פינטו היה צדיק וקדוש
ומלומד בניסים. באחד הלילות,
בימי החגים, כשכולם יושבים בבית, נכנס לפתע גוי לביתם ורצה
לגנוב חפצים.

כאשר ראתה אשתו של הרב הקדוש זיע"א את הגנב, קראה מיד
לבעלה ואמרה לו: קום מהר! גוי נכנס הביתה והוא רוצה להרוג אותנו.
הצדיק הרים את עיניו, הביט על הגוי, והחל לקרוא עליו פסוקים
ושמות קדושים.

ובטרם סיים הצדיק הקדוש לקרוא את הפסוקים, מת הגוי במקום,
וגולגולת ראשו נשארה תלויה בתקרה על ידי חבל.

כן יאבדו כל אויביך ה'.

הבית בו התרחש הנס, עומד עדיין על תילו עד היום הזה במללח
בעיר מארקש שבמרוקו. רבים מבני העיר הולכים לבית כדי לראות
בעיניהם את הנס שהתרחש, והם מדליקים שם נרות ומתפללים
בבית בזכות הצדיק.

עובדה מדהימה ומפורסמת היא שעד עצם היום הזה גולגולת הראש
עדיין נשארה תלויה בתקרה, וכל מי שמגיע למארקש, שואל על
הבית ורואה שם כמו עיניו את כוחם של הצדיקים.

את הסיפור המפליא הזה סיפרה הרבנית הצדקת מרת מזל תחי',
אשתו של הצדיק רבי משה אהרן פינטו זיע"א, אשר ביקרה בבית
הזה וראתה את גולגולת הראש כשהיא עדיין תלויה בתקרה.